

MÉS ESTRANY QUE L'AMOR

**STRANGER
THAN LOVE**

**FRANCESC
MIRALLES**

edebé

MÉS ESTRANY QUE L'AMOR

STRANGER
THAN LOVE

Titol original: *Stranger than love. Más fuerte que el amor*
© Francesc Miralles, 2020
www.francescmiralles.com
Representat per Sandra Bruna Agencia Literaria S.L.

© Ed. Cat.: Edebé, 2020
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Direcció de Publicacions: Reina Duarte
Traducció i edició: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look
Fotografia de la coberta: Freepik i Shutterstock

1a edició, octubre 2020

ISBN: 978-84-683-4932-9
Dipòsit legal: B. 8357-2020
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

MÉS ESTRANY QUE L'AMOR

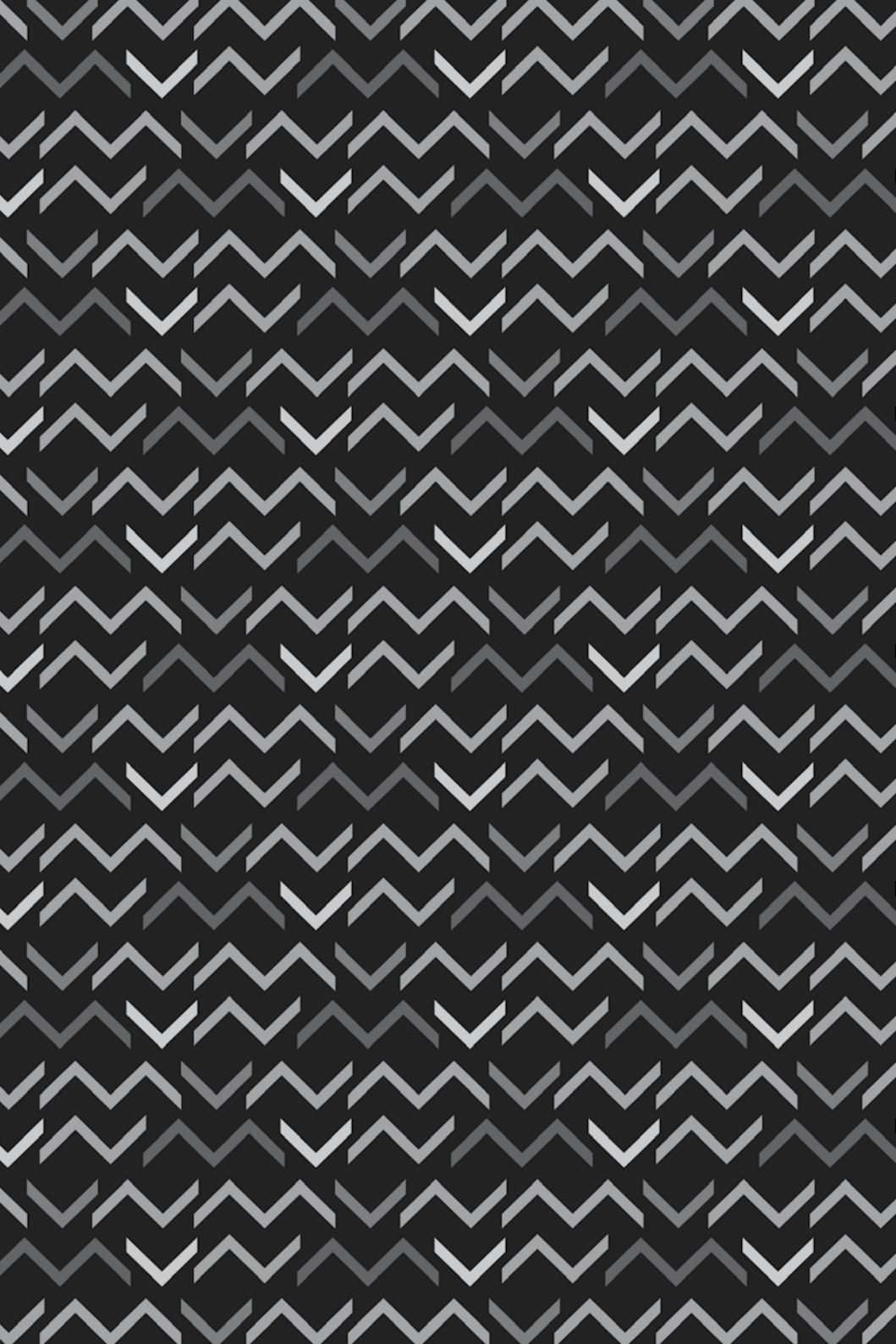

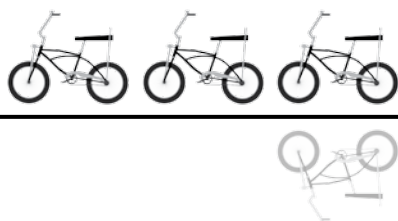
STRANGER
THAN LOVE

**FRANCESC
MIRALLES**

edebé

1. Una carta d'amor

Benvolguda Millie,

Em dic Nemrod i visc en un poble que no sabries trobar al mapa.

T'escric aquesta carta l'última nit que tindré dotze anys, com tu a la primera temporada de ST.

Els meus companys de classe són uns impresentables acabats, però la mare m'ha obligat a convidar uns quants idiotes a bufar les tretze espelmes del pastís. A canvi, he aconseguit que em comprin els llums amb què la Joyce es comunica amb en Will, cadascú des del seu món.

El meu món no és el de Hawkins ni tampoc el del Re-vés, sinó una merda de debò. Aquí sí que no hi passa mai res i, si no ets a l'equip de futbol o a la companyia de teatre, ets un fracassat.

A mi tant m'és, perquè els meus gustos no tenen res a veure amb els de ningú d'aquí. Em sento un àlien al meu propi planeta.

Només estic bé al Castell, com en dic jo de la meva habitació, on tinc tots els ninots de ST, rètols de fusta que porten a Hawkins o a Upside Down, molts pòsters, algunes revistes...

El tresor més gran que tinc és un àlbum antic on enganxo fotos i notícies que trobo de tu a Internet. Cada vegada que descobreixo alguna cosa nova a la xarxa, la imprimeixo en paper, la retallo i després l'enganxo en una cartolina negra amb cinta adhesiva, com es feia als anys vuitanta.

Sí, ho sé, soc un friqui.

M'al·lucina el vostre món i l'època en què passa ST. Per això, em vaig tornar boig d'alegria en saber pel club de fans que tens un apartat de correus... per rebre cartes reals! Això sí que mola.

No tinc esperances que em responguis però, per si de cas, t'he apuntat la meva adreça al dors del sobre.

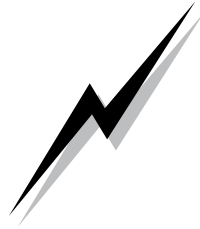
Com que no pots veure fins a quin punt estic espantat ara mateix, et confesso que m'he enamorat de tu, Millie. Des de la primera vegada que et vaig veure a la sèrie, caminant sola pel bosc, he tingut ganes d'abraçar-te i omplir de petons el teu cap rapat.

I sé que et semblarà estúpid, Millie, però odio en Mike per haver-te fet un petó al ball de fi de curs.

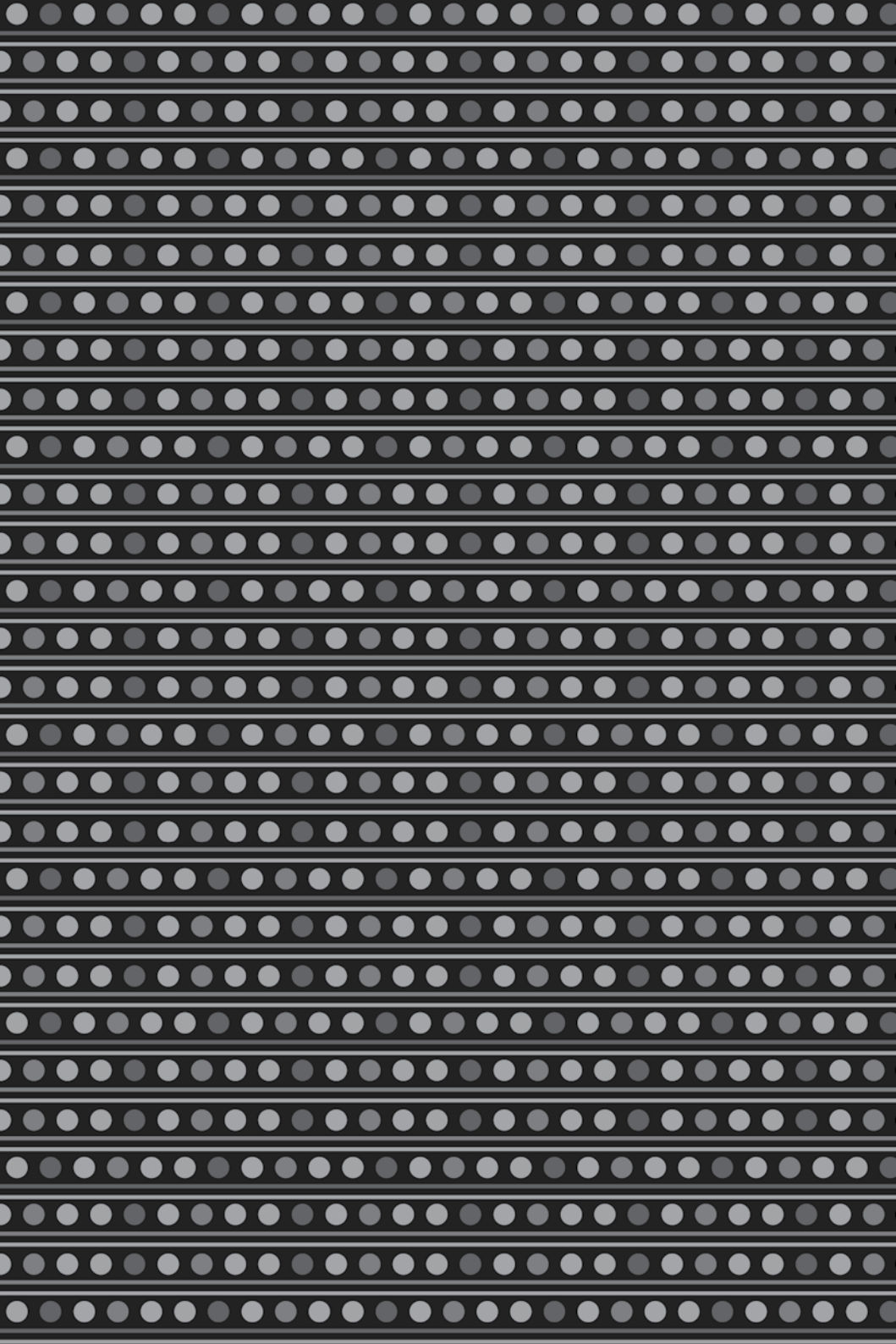
T'estimo,

NEMROD

PS: Espero que facis moltes més temporades de ST. Ja no em puc imaginar una vida sense vosaltres...

2. La festa de ningú

En Nemrod va posar la càmera rèflex al trípod i, després d'activar el temporitzador, va córrer per posar-se sota els llums. La resplendor verda, vermella, taronja i blava il·luminava, al seu costat, una taula amb refrescos, gots i el pastís amb les tretze espelmes enceses.

A l'equip de música sonava la cançó de The Clash:

*Should I stay or should I go?*¹

Després del flaix, en Nemrod es va quedar uns instants desorientat. No va ser fins que els seus ulls van tornar a veure els contorns del garatge familiar que se'n va adonar.

No havia vingut ningú.

Gairebé s'ho estimava més així. A l'institut no hi tenia ningú que pogués considerar un amic de debò. Quan no l'empipaven, li feien el buit.

---

1 «M'hauria de quedar o me n'hauria d'anar?»

Les converses en rotllana callaven de cop quan ell provava d'afegir-s'hi. «Ja ve Ràdio Rum-Rum», deien abans d'allunyar-lo amb una empenta.

Quan participava en un partit de futbol, no li passaven mai la pilota. Si per un cop de fortuna, la pilota li queia als peus, li cridaven: «Deixa-la! Deixa-la!», i els mateixos companys d'equip se li tiraven a sobre per agafar-la-hi.

Era una sort que cap d'aquells torracollons hagués fet cas de la invitació que la seva mare l'havia obligat a enviar al grup de WhatsApp de classe, va pensar.

Justament per això havia immortalitzat el moment amb la càmera analògica. Quan en revelés el rodet —hauria d'esperar més d'una setmana—, penjaria la foto al panell del suro del Castell, com a prova de la seva heroïcitat.

Potser podria escriure al damunt un llarg titular de la notícia:

«NOI DE COMARQUES CELEBRA EL 13È ANIVERSARI AMB UNA FESTA TEMÀTICA DE “ST” I NO HI VA NINGÚ (PERÒ NO LI IMPORTA)»

Mentre somreia pensant en això, va trigar a adonar-se que la seva mare havia entrat al garatge i el mirava amb llàgrimes als ulls.

—Vine a la sala, Nemi —li va dir fent servir aquell diminutiu que tant detestava—, menjaràs el pastís amb el papa i la mama.

Com si encara estigués enlluernat pel flaix, es va limitar a seguir com un zombi la seva mare, que va agafar el pastís de xocolata negra amb lletres vermelles. Eren la mateixa tipografia de la sèrie, però hi posava:

Per molts anys, Nemrod!

13

Van pujar en silenciosa processió les escales fins al primer pis, on hi havia la sala.

El pastís amb espelmes enceses va aterrar sobre la tauleta del televisor, on en aquell moment retransmetien un concurs de bufetades. Estava guanyant un noi esprimatxat que tenia les galtes morades després de rebre un centenar de plantofades sense aixecar-se de la cadira.

En Nemrod va suposar erròniament que el seu pare, hipnotitzat davant aquell espectacle, no s'havia adonat del que havia passat.

—Ets un inútil —va murmurar sense deixar de mirar la pantalla.

No es va esforçar a replicar-li. Des que l'havien acomiadat de la fàbrica local de cervesa, es passava el dia a casa renegant. I el seu únic fill era la seva víctima preferida.

—No vas mai a la festa de ningú —va insistir, irritat—. Com vols que vinguin a la teva?

—No vaig a les festes perquè no m'hi conviden, papa...

Com si es despertés d'un son feixuc, en aquell punt l'home va apartar els ulls inflats de la pantalla i els va clavar en ell.

—Tu deus saber què fas perquè no t'hi convidin.

